

Vilje og frihed

Vi har alle en kerne i os, som vi bevidst og i høj grad ubevidst gør alt for at værne om. Når vi er fostre, er vi et med vores kerne. Så bliver vi født ud i verden og oplever, at vi også har en krop og en fysisk virkelighed, som vi skal tage os af. Det behøver ikke at være en modsætning til vores kerne, men det kan ofte føles sådan.

Vores forældre er vores guider til at lære at være med vores krop og den fysiske virkelighed på bedst mulig måde. Hvis vores forhold til vores forældre er problematisk, vil vi stå i et dilemma mellem det, vi mærker inde fra vores kerne, og det vi bliver vist og guidet til udefra af vores forældre. Selv som helt små børn vil vi have denne følelse af et dilemma, som vi ikke kan sætte ord på eller forstå med vores forstand. Men vi kan føle dilemmaet inde fra som oplevelsen af, at noget føles forkert, fordi det ikke er i overensstemmelse med vores kerne oplevelse.

I forsøget på at bevare en overensstemmelse med vores kerne opbygger vi en vilje for ikke at miste os selv. Hvis der derfor er et stort pres fra vores forældre, som i forsøget på at guide os ind i denne verden, vil have os til i for høj grad at tilpasse os deres oplevelse af virkeligheden, eller hvis der er stor ligegyldighed og mangel på kontakt, så vil vi danne et modtryk for at værne om os selv. Vi opbygger en meget stærk viljestruktur. Jo ældre vi bliver og jo mere tryk eller ligegyldighed, vi har oplevet fra vores forældre (og andre betydende personer og strukturer i vores nærmiljø), jo mere mister vi kontakten til vores kerne og begynder i stedet at identificere os med vores viljestruktur. Vi begynder at tro, at vi er vores forsvarsværker i stedet at vide, at vi er det, som forsvarsværkerne har beskyttet.

Når vi som børn skal lære at navigere i denne verden, bliver vi som sagt påvirket af vores forældre. Sådan er det, og sådan skal det være. For at lære at klare os bedst muligt, lærer vi også meget tidligt at læse vores forældre. Vi lærer, hvordan de reagerer, når vi gør bestemte ting. Vi lærer, hvornår og hvordan de roser os, belønner os, skælder os ud, giver os opmærksomhed, er fraværende og ligegyldige og meget mere. På den måde lærer vi, hvordan vi kan tilpasse os for at opnå det, vi ønsker, eller hvordan vi kan tage afstand til dem, også for at opnå det vi i den situation ønsker, nemlig at mærke de ikke kan bestemme over os. I begge tilfælde vil vi opleve en slags frihed: enten friheden ved at blive set og rost for det (vi tror) vi er, eller friheden til (tilsyneladende) at kunne bestemme over vores eget liv.

Mennesker, der har haft et problematisk forhold til deres forældre, vil gøre meget for ikke at komme til at ligne dem. Det er først i det øjeblik, at man erkender, at man har læst dem, at man kan opnå sand frihed, nemlig friheden ved at være sig selv. Indtil da vil hele ens tilgang til livet være bygget op ud

fra forældrenes livssyn. Naturligvis, hvad skulle ellers have bygget det op? Uanset om man har tilpasset sig til dem eller taget afstand fra dem, så er begge dele udtryk for, at man har reageret på deres påvirkning og ikke ud fra ens kerne.

Det, at man læser andre mennesker, kan tit opleves som en dårlig, grænseoverskridende ting. Men vi gør det alle, og ved at blive bevidst om det kan vi gøre det på en god måde i stedet for på en dårlig måde. I et hvert møde med et andet menneske, vil vi til en vis grad have antennerne ude for at gøre mødet så behageligt som muligt. Det kan dog også have et negativt formål, hvor læsningen bliver brugt til at manipulere, nedgøre eller få magten over en anden person. Specielt hvis man ikke vil erkende, at man læser andre, vil der være større tendens til, at det bliver brugt negativt. Personligt så jeg læser f.eks. mine klienter, og hvis jeg gør det godt, og bruger det konstruktivt, så er det hele rygraden i en god rådgivning.

Måske kender du oplevelsen af at skære i en avocado i håbet om, at den er moden, kun for at finde ud af at den er umoden, og at kernen hænger helt fast på avocadokødet. De kan ikke skilles ad, og kødet er ikke modent til at blive spist. Det samme gælder med alle andre frugter. Jeg hørte en gang en ældre dame fortælle, hvordan hun som barn havde lært, at æbler er modne, når man ryster dem og kan høre frøet, der er løst inde i kernehuset. Sådan er det også med os mennesker; modenhed opstår, når vi indser, at vi er afkom af vores forældre, at vi har navigeret i deres verden og livssyn, og at vi derfor har læst dem for klare os bedst muligt. Ved at indse det (=læse os selv) får vi friheden til at vælge, hvornår vi ønsker at bruge deres mønstre, og hvornår vi ønsker at gøre det på en anden måde. De gamle vaner og mønstre kan være svære at slippe, og det kan være meget frustrerende at blive bevidst om, at man kopierer ens forældre, men det er et helt afgørende skridt på vejen mod frihed.

Og så er jeg tilbage ved den stærke viljestruktur, som er opstået ud fra et forsøg på at værne om vores kerne. Den stærke viljestruktur kan have mange ansigter: den kan udadtil synes stærk og selvstændig og være drivet bag handlinger og succes. Det er en person, som har kæmpet imod de for kraftige påvirkninger eller ligegyldigheden. Den kan dog også have det totalt modsatte ansigt og fremstå som opgivelse og mangel på lyst til at stå på egne ben. Umiddelbart ligner det ikke vilje, men hvis man prøver at rokke ved de overbevisninger, så vil man opdage, at der er en meget stærk vilje, som holder fast i dem. Ved at opgive og være bøjelig har man beskyttet sig selv mod, at der blev rørt ved ens kerne.

At slippe ens viljestruktur og komme ind til ens kerne er et afgørende og ofte meget angstfyldt øjeblik i alle menneskers liv. Mange mennesker kommer ikke til det sted, og det er heller ikke nødvendigt, at man tager det skridt, men hvis man søger en dybere tilgang til livet, så er det en vigtig port på vejen. Og

der er ekstra opmærksomhed på det i den tid, vi lever i, hvor der er mange muligheder, et forholdsvis stort økonomisk råderum (selv i disse krisetider) og travle forældre med dårlig samvittighed. Jeg oplever, at den cocktail let kan give børn, som opbygger stærke viljer, personligheder og egoer, men de har svært ved at mærke, hvem de er bag ved den skal.

Som jeg har skrevet om i andre artikler, så er vi i en årrække påvirket meget af de planetariske bevægelser med Pluto-Uranus kvadrater. Pluto hænger meget sammen med vilje og Plutos gang i Stenbukkens tegn, som startede i 2008 og først slutter i 2024, vil handle meget om at nedbryde de strukturer, som ikke er holdbare mere, på globalt plan og inde i os. Pluto er forvandling, og den største forvandling, der kan ske, er give slip på sin egen vilje og overgive sig til universets vilje – for at opdage at universets vilje dybest set er den samme som ens egen. "Ske ikke min vilje, men din vilje, Fader" som Jesus ifølge biblen bad til Gud. Det er at gå på jorden for at opfylde vores formål bag ved vilje- og egostrukturerne. Tit bliver vores formål misfortolket som om, at vi skal være noget "specielt" alle sammen: skuespillere, professionelle fodboldspillere, forfattere, sangere, filminstruktører, alternative behandlere, kort sagt ikke som de andre og helst kendt af alle. Måske er det vores formål, men det kan også være vores vilje, som higer efter at blive set og anerkendt og føler sig rigtig, men så længe vi ikke lever efter vores kerne, vil vi aldrig opleve det som godt uanset ydre anerkendelse og succes. At leve efter "ikke min vilje, men din vilje" er ikke det samme som at give slip på ambitioner og handlekraft, slet ikke, men der er en hengivenhed og tro til stede sammen med ambitionerne og handlekraften. Og om ambitionerne så går i retning af at være en god kassedame eller en god skuespiller er ikke afgørende; det afgørende er at leve det frø ud, som man er blevet givet.